Aristoteles: Logica vetus: Copulata super veterem artem Aristotelis secundum viam Thomae Aquinatis, cum textu
[Cologne: Heinrich Quentell], 13 Aug. 1488, 1488 Seite 84

phisicoꝝ. Dicēdum ꝙ efficiens et materia ex qua nunq̄ȝ coincidunt quia illa est ens in pura potentia. sed efficiens ꝛ materia in qua sepe numero ꝯueniunt maxime qn̄ effectus nō efficitur ꝑ motum et mutationem sed simplicem emanationē quo mō subiectuȝ est causa passionis ¶ Et ex isto soluitur aliud argumentum. efficiens est principiū motus ꝛ mutationis secūdo phisicoꝝ. si ergo species esset causa efficiens passionis causaret ipam ꝑ motum et sic ad secūdam spēm qualitatis esset motus. Dicēdum ꝙ efficiens nō semꝑ agit ꝑ motum sed qn̄q̄ȝ ꝑ simpliceȝ emanationē vt dc̄m est

Notandū Q3 duplices sunt ꝓprie passiones alique sunt q̄ sunt proprie potentie alicuius subiecti a q̇bus sunt oꝑationes cōnaturales eiusdem subiecti. ꝛ sic intellectus ꝛ voluntas ꝛ risibilitas sunt ꝓprie passiones hominis Et ille passiones causanṫ a suis subiectis quia nisi sic accidentia cōia haberent essentialiorē habitudinem ad sua subiecta q̄ȝ proprie passiones cuȝ causenṫ a principijs subiectoꝝ sicut albedo in cigno. et nigredo in coruo causanṫ a ṗncipijs cōplexionalibus ¶ Alie sunt ꝓprie passiones que nō sunt ꝓprie potentie subiecti. sed magis adueniūt sibi ab extrinseco quādo ipm subiectum est dispositū et aptatū ad tales passiones ꝛ sic lucere est propria passio dyaphoni. non tamē ꝯuenit sibi ꝑ naturaȝ dyaphoni effectiue. sed ꝑ naturam corꝑis luminosi. sed tamen dyaphonū ad lucerē comꝑatur. quia habet inclinationē ad lucem. sicut ꝑfectibile ad ꝑfectionē cuȝ lux sit ꝑfectio dyaphoni vt dicit secūdo de anima.

Ar Dans formā dat etiam ꝯsequētia formam. vt inquit ꝯmētator. sed propria passio sequiṫ formaȝ subiecti. ergo generans dat propriā passionē et ꝑ consequēs nō causatur a subiecto ¶ Dicēdum ꝙ dans formaȝ dat ꝯsequentia formā mediāte forma ꝛ ideo generans dans subiecto formā dat sibi proprias passiones mediātibus ṗncipijs subiecti. et ex hoc nō sequitur ꝙ proprie passiones non causenṫ a subiecto.

Accidens est quod adest et abest preter subiecti corruptionē.

Istud est capl'm quintū et vltimū huius primi tractatus. in quo por. determinat de quinto ṗdicabili qd̄ est accn̄s. Rō ordinis est superius tacta q2 accidens habet imꝑfectiorē modum ṗdicandi o̅ibus alijs. ergo etiā sequiṫ ipa. vn̄ accn̄s ṗdicaṫ in quale accn̄tale nō ꝯuertibile. ex hoc ꝙ ṗdicaṫ in quale sequiṫ genus et spēm que in q̇d ṗdicanṫ. sed ex hoc ꝙ ṗdicaṫ in q̄le accn̄tale sequiṫ drn̄aȝ que ṗdicaṫ in q̄le eēntiale. ex eo v̄o ꝙ ṗdicaṫ nō ꝯuertibiliter seq̄tur ꝓpriū. Etiā ꝓpriū est accn̄s ꝑ se. accn̄s āt est accn̄s ꝑ accn̄s q2 ꝯtingēter inest suo sbiecto. eo ꝙ faciliter pōt ab eo separi vt patebit ex eius diffinitōibus Et diuidiṫ istud capl'm in tres ꝑtes ṗncipales. in ṗma ponit vnā diffinitionē accn̄t3. in scd̄a diuidit ipm accn̄s ibi. diuidiṫ āt in duo. in tercia ponit duas alias diffinitōnes. ibi diffiniṫ aūt sic. Primo dicit ꝙ accn̄s est qd̄ adest ꝛ abest preter subiecti corruptionē. in q̄ diffinitōne subintelligiṫ vl'e loco g3 sicut in diffiōibus aliaꝝ ṗdicabiliū.

Queriṫ Vtꝝ accn̄s sit ṗdicabile distinctū cōtra alia quattuor ¶ Dd̄m ꝙ sic. et ꝙ sit ṗdicabile ꝑ3 q2 aptum natū est ṗdicari de mult3. sicut albū ṗdicaṫ de cigno ꝛ niue et alijs subiect3. Q3 aūt sit distinctuȝ probaṫ. q2 hēt distinctū modū ṗdicādi ab oibus alijs q̇ est ṗdicari in q̄le accn̄tale nō ꝯuertibil'r ꝑ accn̄s et ꝯtingēter. ꝛ ꝑ illū modū predicādi distinguiṫ ab alijs vt patet trāscurrendo singula.

Ar. Accn̄s nō est vl'e. ergo nō est ṗdicabile. an̄s probaṫ dupl'r. primo q2 ꝓm ph3 primo posterioꝝ. vl'ia sūt ingn̄abilia et incorruptibilia. sed accn̄s est gn̄abile et corruptibile vt3 ex ṗma eius diffinitōne. Scd̄o ꝓbatur q2 qd̄ est in singl'ari hoc ē singulare. nā oē receptū est in recipiēte ꝑ modū recipient3 ¶ Dicēdum ad ṗmā ꝓbationē. q2 vl'ia st3 ingn̄abilia ꝛ incorruptibilia q2 ꝑ se nō termināt actum gn̄ationis vel corruptōnis. et sic intelligit ph'us dictū suū. pn̄t tn̄ esse gn̄abilia et corruptibilia ex ꝯn̄ti ꝛ in alio ad gn̄ationē ꝛ corruptionē ꝑticulariū. et sic etiā accn̄s in vniu̇sali ē generabile ꝛ corruptibile. Sed ad scd̄am probationē dicēdum. ꝙ accn̄s ꝓm suā indifferentiā et cōitatē ꝑ intellecm̄ acceptum nō est in singl'ari vel in singl'aribus. sed abstrahit' ab hoc vel illo subiecto ꝛ comꝑatur ad subiectuȝ in cōi. et sic etiā sibi attribuiṫ intētio accn̄t3. et q2 nō est subiectū accn̄tis in cōi sine h̄ vel illo sic accidit nature accn̄tis vniu̇sali ꝙ sit in singulari vel singularibus.

Ar Om̄e vl'e hēt subicibilia ꝓpria secuȝ eiusdeȝ gener3. sed accn̄s nulluȝ h3 subicibile ꝓpriū igiṫ. Minor ꝓbaṫ q2 solū hēt ꝓ subicibilib⁹ indiuidua de ṗnto sub eq̄ st3 alterius g3. ¶ Dd̄m ꝙ duplicia st3 vl'ia aliq̄ que comꝑanṫ ad subicibilia q̇bus inst3 ꝓm rōem.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-226/0084
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG